

Lacrimi și vindecare

Vineri, 21 iulie 2017 - Petru Pavelescu

În capitolele finale ale cărții Apocalipsa lui Ioan, Dumnezeu face câteva făgăduințe despre felul în care va arăta viața pe Noul Pământ:

„Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc 21:3-4).

Întrebarea care se ridică din aceste versete este următoarea: de ce au aceștia lacrimi în ochii lor? De ce plâng, dacă „Dumnezeu va fi cu ei”?

Dacă ar fi lacrimi de bucurie, acestea nu trebuiesc șterse, deoarece sunt produse – ni se spune – de o bucurie veșnică:

„Astfel cei răscumparați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință, și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselie și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi” (Is 51:11).

Că nu vor mai plânge deoarece persecuția și nedreptatea au încetat pentru ei este deasemenea greu de crezut. Ei sunt cei care cântă „cântarea lui Moise și a Mielușelului” și „nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apoc 12:11), adică nu au pus la inimă prea mult persecuția și nedreptatea.

Atunci care să fie motivul pentru care plâng, iar Dumnezeu le șterge lacrimile?

Cred că răspunsul îl oferă Zaharia:

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și -L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut” (Zaharia 12,10).

Când Duhul este turnat peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, ei devin conștienți de adevăratul lor păcat, mai exact păcatul uciderii lui Dumnezeu, la propriu și figurat. Începând cu Lucifer în ceruri, apoi la muntele Sinai, în persoana lui Isus Hristos, în anul de tristă amintire 1888 și în experiența personală, noi L-am „dat la moarte” pe Dumnezeul nostru. Lucrul acesta devine clar pentru mintea omenească doar atunci când păcatul ascuns este făcut

cunoscut, lucru pe care doar Duhul poate să îl facă atunci când Își începe lucrarea în Locul Prea Sfânt.

Rezultatul acestei lucrări? „Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut.”

Dumnezeu nu este supărat pe noi; El știe că despărțirea produce vrăjmășie, iar vrăjmășia duce în cele din urmă la ucidere. Vindecarea, împăcarea, reunirea divinului cu umanul, acesta este lucrul pe care dorește să-L realizeze cu noi, ca o demonstrație pentru întregul Univers. Iar ca această vindecare să fie posibilă, costul a fost imens: Dumnezeu „S-a dat.” Înțelegerea acestui lucru produce agonie mentală, „noaptea strâmtorării lui Iacov,” lacrimile profunde și ireversibilei maturizări: „Vă va fi scârbă de voi înșivă” (Eze 36:31).

Acest gen de lacrimi vor fi șterse din ochii lor, și pe o asemenea statornicie se vor pune fundamentele securității universale în care vor trăi.